

St.prp. nr. 54

(1989–90)

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Kongeriket Nederland forsåvidt angår De Nederlandske Antiller til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og av formue, undertegnet i Willemstad den 13. november 1989.

Tilråding fra Finans- og tolldepartementet av 26. januar 1990, godkjent i Statsråd samme dag.

1. INNLEDNING

Den 13. november 1989 ble det i Willemstad undertegnet en overenskomst til unngåelse av dobbeltbeskatning mellom Norge og Nederland forsåvidt angår De Nederlandske Antiller. Samtykke til undertegning ble gitt ved kongelig resolusjon av 6. oktober 1989. Fra Norges side ble overenskomsten undertegnet av ambassadør Knut Berger og fra De Nederlandske Antillers side ble den undertegnet av finansminister Gilbert de Paula. Overenskomsten vil tre i kraft på den dag da begge stater har mottatt underretning om at alle nødvendige konstitusjonelle skritt er tatt i henhold til intern lovgivning for at overenskomsten kan tre i kraft. For Norges del får overenskomsten virkning første gang for de skatter som vedkommer det kalenderår som følger etter ikrafttredelsesåret.

2. GENERELLE BEMERKNINGER

Etter anmodning fra De Nederlandske Antillers myndigheter ble det i 1988 ført forhandlinger mellom Norge og De Nederlandske Antiller om en ny dobbeltbeskatningsavtale. Den tidligere gjeldende overenskomst mellom de to stater, skatteavtalen mellom Norge og Nederland av 22. september 1966, ble i 1987 sagt opp av Norge for så vidt den ved noteveksling var utvidet til å gjelde De Nederlandske Antiller og Aruba. Den norske delegasjonen ble ledet av ekspedisjonssjef Odd Hengsle, Finansdeparte-

mentet. Et utkast til avtale ble parafert i Curacao den 15. desember 1988.

Overenskomsten følger i stor grad det mønster som er lagt til grunn i dobbeltbeskatningsavtaler Norge har inngått med andre stater de senere år. Som modell for disse har i store trekk vært lagt til grunn det mønsterutkast som ble utarbeidet av Organisasjonen for økonomisk samarbeid og utvikling (OECD) i 1963 og revurdert i 1977. Overenskomsten inneholder imidlertid på visse punkter viktige avvik fra nevnte mønster. Således er det blant annet i artikkel 28 tatt inn bestemmelser som unntar visse selskaper fra de fordeler de ellers ville vært berettiget til uten at dette hindrer myndighetene i å få de opplysninger som måtte anses nødvendige for gjennomføringen av en korrekt ligning.

Overenskomsten har 31 artikler, og skal inngå på engelsk. Den engelske tekst følger som vedlegg sammen med oversettelsen til norsk.

3. BEMERKNINGER TIL DE ENKELTE ARTIKLER I OVERENSKOMSTEN

Artiklene 1 og 2 har bestemmelser om avtalens *saklige anvendelsesområde*. Den gjelder fysiske og juridiske personer som er bosatt (hjemmehørende) enten i den ene av statene eller i begge stater. Avtalen omfatter både skatter av inntekt og av formue.

Artiklene 3–5 inneholder *definisjoner* av forskjellige ord og uttrykk som forekommer i overenskomsten.

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Kongeriket Nederland forsåvidt angår
De Nederlandske Antiller til unngåelse av dobbeltbeskatning

Det er presisert i definisjonene av «De Nederlandske Antiller» og «Norge» i artikkel 3 punkt 1 at disse begreper også omfatter de områder utenfor sjøterritoriene hvor de respektive stater har retten til å utforske og utvinne naturforekomstene på havbunnen og i undergrunnen. Det er i samsvar med nyere norske skatteavtaler at avtalen således får anvendelse på den norske del av kontinentalsokkelen.

Som i øvrige skatteavtaler er det presisert at avtalen ikke får anvendelse på Svalbard, Jan Mayen og de norske biland.

De øvrige definisjoner i artikkel 3 følger stort sett OECD-mønsteret.

Artikkel 4 inneholder bestemmelser om hvor en person skal anses for å ha «*skattemessig bopel*» og hvorledes det skal forholdes når en fysisk eller juridisk person etter intern lovgivning i de to stater anses for å være bosatt (hjemmehørende) både i Norge og i De Nederlandske Antiller.

Artikkel 5 inneholder definisjonen av uttrykket «*fast driftssted*». Denne definisjonen er viktig fordi den danner rammen for skattlegging etter artikkel 7 av fortjeneste ved forretningsvirksomhet som en person bosatt i den ene stat oppbeholder i den annen stat.

Bestemmelsen i artikkelens punkt 3 om når stedet for et bygningsarbeid, et anleggs-, monterings- eller installasjonsprosjekt m.v. utgjør et fast driftssted er noe annerledes utformet enn OECD's mønsterartikkel, men tidsgrensen på 12 måneder er beholdt. Særlig er å merke at tilknyttet kontroll eller rådgivningsvirksomhet uttrykkelig er inkludert i bestemmelsen.

I artikkelens punkt 7 har en tatt inn en regel der det er fastlagt at dersom et selskap hjemmehørende i en stat driver virksomhet i en annen stat i samarbeid med et selskap som er hjemmehørende i den annen stat, eller et selskap som har fast driftssted der, så skal også det førstnevnte selskap anses for å ha fast driftssted i denne stat. Regelen finnes ikke i OECD-mønsteret, men er tatt inn i overenskomsten for å hindre omgåelser.

Artiklene 6–22 har regler om beskatningen av forskjellige former for inntekt. Disse bestemmelsene har til formål å forhindre dobbeltbeskatning, dvs. at en skattyter blir skattlagt i begge stater av samme inntekt. De nevnte artikler inneholder derfor detaljerte regler som avgjør om beskatningsretten skal tilfalle den stat hvor inntekten skriver seg fra (kildestaten) eller den stat hvor den skattepliktige er bosatt.

Artikkel 6 fastsetter at *inntekt av fast eiendom* kan skattlegges i den stat hvor eiendommen ligger. Dette er i overensstemmelse med OECD's mønster.

Artikkel 7 inneholder regler om skattlegging av *fortjeneste ved forretningsvirksomhet* som et

foretagende hjemmehørende i en kontraherende stat utøver i den annen stat. Slik virksomhet kan bare inntektsbeskattes i den sistnevnte stat hvis den utøves gjennom et fast driftssted der. De nærmere definisjoner av hva som forstås med et fast driftssted er, som nevnt foran, tatt inn i artikkel 5. Derimot inneholder artikkel 7 hovedprinsippene for selve ansettelsen av fortjeneste som skriver seg fra et fast driftssted. Artikkelen svarer til OECD's mønster.

Artikkelens punkt 2 inneholder grunnregelen for fastsettelsen av det faste driftssteds fortjeneste, nemlig at det skal tilskrives den fortjeneste som det ventelig ville ha ervervet dersom det hadde vært et særskilt og selvstendig foretagende som utøvet samme eller lignende virksomhet under samme eller lignende vilkår, og det opptrådte helt uavhengig i forhold til det foretagendet hvis faste driftssted det er («*arm lengdeprinsippet*»).

Artikkel 8 gir regler om skattlegging av fortjeneste av *internasjonal skips- og luftfartsvirksomhet*. Overensstemmende med OECD-mønsteret kan fortjeneste ved drift av skip eller luftfartøy som drives i internasjonal fart, bare skattlegges i den stat hvor den virkelige ledelse for foretagendet har sitt sete.

For det tilfelle at denne stat etter sin interne lovgivning ikke kan skattlegge foretagendets fortjeneste i sin helhet, er det fastsatt en subsidiær beskatningsrett for den annen stat hvor mottakeren av fortjenesten er hjemmehørende. Slik subsidiær beskatningsrett for den annen stat kommer særlig til anvendelse hvor den ene stat ikke kan beskatte inntekten som følge av enten manglende intern beskatningshjemmel, uttrykkelig skattefritak for inntektstypen eller uttrykkelig skattefritak innrømmet mottakeren av inntekten. Den subsidiære beskatningsretten kommer ikke til anvendelse i tilfelle hvor inntekten ikke beskattes i den ene stat f.eks. som følge av innrømmede fradrag, en feil eller foreldelse.

Punkt 3 klargjør at bestemmelsene i punkt 1 også gjelder fortjeneste når et foretagende deltar i en «*pool*», felles forretningsvirksomhet eller i et internasjonalt driftskontor.

Som følge av en anbefaling fra OECD er det i punkt 4 fastsatt at fortjeneste ved bruk eller eie av containere (innbefattet tilhengere og tilknyttet utstyr for transport av containere) benyttet til transport av gods eller varer, bare skal kunne skattlegges i den stat hvor den virkelige ledelse for foretagendet har sitt sete - med mindre det dreier seg om transport utelukkende mellom steder innen den annen stat.

Punkt 5 fastsetter at beskatningen skal være delt mellom de to stater i visse tilfeller. Dette gjelder når driften forstås av interessenter fra begge stater, og den virkelige ledelse ikke ute-

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Kongeriket Nederland forsåvidt angår
De Nederlandske Antiller til unngåelse av dobbeltbeskatning

lukkende blir utøvet fra den ene stat. Fortjenesten blir i så fall å skattlegge der den enkelte bor i forhold til deres eierandel i interessentskapet.

I punkt 6 er det gitt særregler som tar hensyn til SAS-samarbeidet.

Artikkel 9 omhandler foretagender med fast tilknytning til hverandre. Bestemmelsen gjelder assosierte selskaper under felles kontroll og ledelse. Artikkelen går ut på at ligningsmyndighetene, jfr. skatteloven av 1911 § 54 første ledd, kan skattlegge fortjeneste som ikke er tilfalt et foretagende på grunn av et særlig forhold det står i til et annet foretagende. Bestemmelsen er bygget på prinsippene i OECD-mønsteret, men har ikke bestemmelser om korresponderende korrigering i den stat hvor foretagendet er hjemmehørende. Slik korrigering er imidlertid hjemlet i artikkel 26.

Artikkel 10 gjelder skattlegging av dividender. Etter artikkelens punkt 1 kan slike inntekter skattlegges i den kontraherende stat hvor aksjonæren er bosatt.

De samme inntektene kan dessuten skattlegges i den stat hvor selskapet som utdeler dividendene er hjemmehørende (kildestaten), men den skattesats som kan benyttes, er begrenset av bestemmelsene i punktene 2 og 3.

Overensstemmende med OECD's mønster fastsetter punkt 2 a) at kildestatens skattesats ikke må overstige 5 prosent av bruttobeløpet når dividender utbetales til et selskap som direkte kontrollerer minst 25 prosent av aksjekapitalen i det utdelende selskap. For alle andre tilfeller fastsetter punkt 2 b) kildeskattesatsen til maksimum 15 prosent.

Bakgrunnen for den lavere skattesats ved dividendeutdeling fra datter- til morselskap er hensynet til å eliminere, eller i det minste begrense, såkalt kjedebeskatning av samme inntekt. I Norge motvirkes slik kjedebeskatning ved at det utdelende selskap innrømmes fradrag ved statsskatteligningen for utbytte som utdeles av årets overskudd (jfr. § 8 i aksjeskatteloven av 19. juni 1969). Så lenge denne ordning opprettholdes etter norsk lovgivning, er Norge i artikkelens punkt 3 gitt anledning til å anvende en kildeskattesats på høyst 15 prosent også i de tilfeller som punkt 2 a) omhandler.

De foran nevnte begrensninger i adgangen til å kreve kildeskatt gjelder likevel ikke når de aksjer hvorav dividendene utdeles reelt er knyttet til næringsvirksomhet eller utøvelse av fritt yrke gjennom et fast driftssted eller fast sted for selvstendige personlige tjenester, som rettighetshaveren har i den stat hvor det utdelende selskap er hjemmehørende. Etter artikkelens punkt 5 skattlegges i så fall dividendene i samsvar med bestemmelsene i henholdsvis artikkel 7 eller artikkel 14. (Tilsvarende bestemmelser

gjelder etter artikkel 11 punkt 3 for renter og etter artikkel 12 punkt 3 for royalty.)

Når dividender i samsvar med bestemmelsene i artikkel 10 blir skattlagt både i mottakerens bostedsstat og i kildestaten, unngås dobbeltbeskatning ved at det i bostedsstatens skatt innrømmes fradrag for den betalte kildeskatt i henhold til bestemmelsene i artikkel 24.

Artikkel 11 omhandler renteinntekter. Slike inntekter kan bare skattlegges i den stat hvor mottakeren er bosatt. I henhold til OECD-mønsteret kan også den annen stat skattlegge slik inntekt. Norge godtok imidlertid at man skulle fravike mønsteret på dette punkt, idet det for tiden ikke er hjemmel i norsk skattelovgivning til å oppkreve kildeskatt av renter som utbetales fra Norge til mottaker i utlandet. Denne regel gjelder ikke dersom den rentebærende fordring reelt er knyttet til næringsvirksomhet eller utøvelse av fritt yrke gjennom et fast driftssted eller fast sted for selvstendige personlige tjenester, som rettighetshaveren har i den annen kontraherende stat. Etter artikkelens punkt 3 skattlegges i såfall rentene i samsvar med bestemmelsene i henholdsvis artikkel 7 eller artikkel 14. (Tilsvarende bestemmelser gjelder etter artikkel 10 punkt 7 for dividender og etter artikkel 12 punkt 3 for royalty.)

Artikkel 12 omhandler royalty. I likhet med artikkel 11 er beskatningsretten for royalty forbeholdt den stat der mottakeren er bosatt.

Bestemmelsene harmonerer med gjeldende norsk skattelovgivning, for såvidt som det for tiden ikke foreligger internrettslig hjemmel til i alminnelighet å skattlegge royalty eller renter som utbetales fra Norge til mottaker bosatt i utlandet.

Artikkel 13 omhandler formuesgevinst. Etter punkt 1 kan gevinst som oppbæres ved avhendelse av fast eiendom, skattlegges i den kontraherende stat hvor eiendommen ligger.

Gevinst ved avhendelse av løsøre som utgjør driftsmidler knyttet til et fast driftssted eller et fast sted for utøvelse av fritt yrke, kan i henhold til artikkelens punkt 2 skattlegges i den kontraherende stat hvor det faste driftssted eller faste sted befinner seg. Det samme gjelder gevinst ved avhendelse av selve det faste driftssted/sted.

I henhold til punkt 3 skal gevinst ved avhendelse av skip eller luftfartøy drevet i internasjonal fart eller løsøre knyttet hertil skattlegges etter bestemmelsen i artikkel 8 i avtalen.

Gevinst ved avhendelse av containere o.l. skal etter punkt 4 skattlegges i den stat der den virkelige ledelse for foretagendet har sitt sete, med mindre utstyret kun har vært brukt i forbindelse med transport innenfor den annen stat.

I artikkelens punkt 5 er det gitt en særregel som gir en stat rett til, i henhold til sin egen lov-

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Kongeriket Nederland forsåvidt angår
De Nederlandske Antiller til unngåelse av dobbeltbeskatning

givning, å skattlegge formuesgevinst oppebåret ved avhendelse av aksjer i et selskap som er hjemmehørende i denne stat. For Norges vedkommende innebærer dette at Norge kan beskatte gevinst ved avhendelse av «større aksjeposter» (skattelovens § 54 annet ledd) samt gevinst ved avhendelse av aksjer i næring (skattelovens § 42 første ledd) også når avhenderen er bosatt i De Nederlandske Antiller.

Gevinst ved avhendelse av andre formuesgjenstander enn dem som er spesielt nevnt, kan bare skattlegges i avhenderens bostedsstat.

Artikkel 14 gjelder beskatningen av inntekt ved utøvelse av *fritt yrke*. Bestemmelsene om beskatning av inntekt av slik virksomhet avviker noe fra OECD's mønsteravtale. Etter dette mønster skattlegges inntekter ved utøvelse av fritt yrke i den stat hvor yrkesutøveren er bosatt, med mindre han i en annen kontraherende stat vanligvis råder over et fast sted (kontor eller lignende) som tjener utøvelsen av hans virksomhet. I så fall kan sistnevnte stat skattlegge den del av inntekten som kan henføres til et slikt sted. Artikkelen har her fått en tilføyelse således at sistnevnte stat også kan skattlegge dersom oppholdet i denne stat i ett eller flere tidsrom til sammen overstiger 183 dager i løpet av enhver tolv måneders periode.

Artikkel 15 inneholder bestemmelser om *uselvstendige personlige tjenester* (lønnsarbeid). Artikkelen punkt 1, som fastsetter hovedregelen for beskatningen av lønnsinntekter, svarer til OECD-mønsteret. Inntekten skal bare kunne skattlegges i bostedsstaten, med mindre det arbeid som den er knyttet til er utført i den annen stat. I så fall kan inntekten skattlegges i denne annen stat.

Artikkelens punkt 2 fastsetter unntak fra kildestatens beskatningsrett, ved kortvarige arbeidsopphold i den annen stat. For at inntekten bare skal kunne skattlegges i bostedsstaten, må alle vilkårene under a)–c) være oppfylt. Vilråene under a) og b) er utformet noe annerledes enn OECD's mønster. Underpunkt a) fastsetter at arbeidsoppholdet eller oppholdene sammenlagt ikke må overstige 183 dager i løpet av en 12 månedersperiode. I henhold til underpunkt b) må lønnen i tillegg være utbetalt fra arbeidsgiver i bostedsstaten eller på vegne av denne, og dennes virksomhet må ikke bestå i utleie av arbeidskraft.

Artikkelens punkt 3 gjelder arbeidstakere på skip eller luftfartøy i internasjonal fart. Lønnsinntekter i forbindelse med slik virksomhet kan skattlegges i den stat hvor foretagendet kan skattlegges i henhold til artikkel 8. Et unntak gjelder imidlertid for foretagender som beskattes etter artikkel 8 punkt 5. Arbeidstakere ombord på slike fartøy beskattes i den stat hvor de er bosatt.

Punkt 4 inneholder en særbestemmelse som tar hensyn til SAS-samarbeidet.

Artikkel 16 omhandler *styregodtgjørelse* og lignende. Slike vederlag kan som hovedregel skattlegges i den stat hvor selskapet er hjemmehørende.

Artikkel 17 fastsetter at *artister og idrettsutøvere* kan skattlegges i den stat hvor slik virksomhet utøves, uansett reglene i artikkel 14 om fritt yrke og artikkel 15 om lønnsarbeid i privat tjeneste.

Artikkelens punkt 2 inneholder en tilføyelse som tar sikte på å sikre den stat hvor artisten opptrer beskatningsretten, også hvor vederlaget utbetales til en tredjemann, f.eks. et artistbyrå eller et selskap artisten har opprettet. Reglene i punktene 1 og 2 er avfattet etter OECD's mønster.

Punkt 3 gjør unntak fra de nevnte regler når besøket i denne staten hovedsakelig er understøttet av offentlige fond e.l. i den annen stat. I så fall skal inntekten bare kunne skattlegges i den stat hvor artisten eller idrettsutøveren er bosatt.

Artikkel 18 omhandler *pensjoner, livrenter, sosiale trygdeytelser og underholdsbidrag*. Pensjoner og livrenter kan beskattes i den stat de skriver seg fra etter punkt 1.

Punkt 2 fastslår at underholdsbidrag som hovedregel kun skal beskattes i den stat hvor mottakeren er bosatt. Dersom bidraget utbetales av en person bosatt i en av statene til en mottaker i den annen stat, og beløpet ikke er fradragsberettiget for betaleren er det imidlertid bare utbetalingslandet som har beskatningsretten.

Artikkel 19 omhandler *lønn i offentlig tjeneste*. Retten til å skattlegge slik inntekt er, med visse unntak, i overensstemmelse med OECD's mønster, tillagt den stat som utreder ytelsene. Denne særregel gjelder ikke lønn som er ytet i forbindelse med utøvelse av offentlig forretningsvirksomhet.

Artikkel 20 fastsetter at *studenter og lærlinger* som er bosatt i en stat og som midlertidig oppholder seg i den annen stat i anledning opplæring og utdanning, ikke skal skattlegges i den sistnevnte stat av pengebeløp som de mottar til slike formål fra kilder i utlandet. Bestemmelsen samsvarer med OECD's mønster.

Artikkel 21 inneholder regler om *virksomhet som drives utenfor kysten*. I punkt 1 slås det fast at artikkelens bestemmelser skal ha gjennomslagskraft innenfor sitt avgrensede område uansett hva som måtte følge av overenskomsten for øvrig.

Punktene 2 og 3 omhandler næringsinntekt og fastsetter at slik virksomhet utøvet utenfor kysten av en stat skal anses for å være utøvet gjennom et fast driftssted i denne stat, dersom virksomheten utøves til sammen over 30 dager

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Kongeriket Nederland forsåvidt angår
De Nederlandske Antiller til unngåelse av dobbeltbeskatning

i løpet av en tolv måneders periode. Inntekten fra slik virksomhet kan i så fall skattlegges fra første dag i denne stat. Bestemmelsene i punkt 3 a) og b) tar sikte på å hindre at 30-dagers fristen blir omgått.

Punkt 4 inneholder et unntak fra den generelle regel i punkt 1, for fortjeneste ved transport av forsyninger, drift av taubåter eller andre fartøyer som utgjør en hjelpevirksomhet til virksomheten utenfor kysten. Slik fortjeneste skal bare kunne skattlegges i den stat hvor den virkelige ledelse har sitt sete.

I punkt 5 a) er det gitt bestemmelser om beskatning av lønnsinntekter i forbindelse med virksomhet på kontinentalsokkelen. Slik inntekt kan skattlegges i sokkelstaten såfremt arbeidsoppholdet til sammen varer mer enn 30 dager i en tolv måneders periode. Unntak fra denne regel er imidlertid gjort i punkt 5 b). Her fastsettes at lønnsinntekter for tjeneste om bord i skip eller luftfartøy som er omfattet av unntaksbestemmelsen i punkt 4, bare skal kunne skattlegges i den stat hvor den virkelige ledelse for foretandet har sitt sete.

Punkt 6 fastsetter at de prinsipper som gjelder for inntekt fra sokkelen også skal gjelde for visse formuesgevinster knyttet til virksomheten på kontinentalsokkelen. Dette gjelder gevinster ved avhendelse av rettigheter til undersøkelse eller utnyttelse (a), eiendom i den annen stat som benyttes til undersøkelse eller utnyttelse av havbunnen og undergrunnen (b) eller aksjer hvis verdi skriver seg fra slik virksomhet (c).

For inntekter som etter bestemmelsene i denne artikkel kan skattlegges i De Nederlandske Antiller unngås dobbeltbeskatning ved at Norge anvender godskrivelsessystemet. Se nærmere herom i kommentarene til artikkel 24.

Artikkel 22 gjelder inntekt som ikke er uttrykkelig omhandlet i overenskomstens øvrige artikler. Overensstemmende med OECD-mønsteret er det fastsatt at slike inntekter bare kan skattlegges i den stat hvor mottakeren er bosatt.

Unntak er gjort i punkt 2 der det foreskrives at inntekter som er knyttet til et fast driftssted eller et fast sted for utøvelse av fritt yrke, skal beskattes etter artiklene 7 eller 14.

Artikkel 23 gjelder *formuesbeskatning*. Formue som består i fast eiendom kan skattlegges i den stat hvor eiendommen ligger. Formue som består i løsøre som utgjør driftsmidler knyttet til et fast driftssted eller et fast sted, kan skattlegges i den stat hvor driftsstedet eller det faste sted befinner seg. Formue som består i skip og luftfartøy, og løsøre knyttet til driften av disse, kan bare skattlegges i den stat som etter artikkel 8 har rett til å skattlegge fortjenesten ved utøvelsen av slik virksomhet. Som følge av den førnevnte anbefaling fra OECD, er det i punkt 4 fastsatt at formue som består av containere, in-

kludert tilhengere og tilknyttet utstyr for transport av containere, brukt til transport av varer, bare skal kunne skattlegges i den stat hvor den virkelige ledelse for foretandet har sitt sete. Dette gjelder likevel ikke hvor containere eller tilhengere og tilknyttet utstyr blir benyttet til transport utelukkende mellom steder innen den annen stat. Alle andre deler av formuen som tilhører en person bosatt i en av statene, kan bare skattlegges i denne staten.

Artikkel 24 gir regler om *fremgangsmåten til unngåelse av dobbeltbeskatning*. Norge anvender som alminnelig regel det såkalte *fordelings-systemet*. Dette system innebærer at inntekter som De Nederlandske Antiller etter skatteavtalen har rett til å skattlegge, skal unntas fra beskatning i Norge. Norge har imidlertid etter avtalen rett til å ta i betraktning den unntatte inntekt eller formue ved beregning av den skatt som skal betales av vedkommende persons øvrige inntekt (progresjonsforbehold). Norge anvender for tiden ikke progresjonsforbehold.

Unntak fra fordelingsystemet er imidlertid fastsatt når det gjelder inntekt som i henhold til bestemmelsene i artikkel 10, artikkel 13 punkt 5 og artiklene 16, 18 og 21 kan skattlegges i De Nederlandske Antiller. Her anvendes i stedet det såkalte godskrivelsessystemet, som innebærer at Norge kan skattlegge hele inntekten, men innrømmer som fradrag i denne skatt et beløp som svarer til den skatt som er betalt i De Nederlandske Antiller på samme inntekt.

De Nederlandske Antiller anvender generelt *godskrivelsessystemet* når en person bosatt i De Nederlandske Antiller skal betale skatt også til Norge av samme inntekt. Dobbeltbeskatning unngås ved at den norske skatt godskrives som fradrag i den skatt som betales i De Nederlandske Antiller på samme inntekt.

Artiklene 25—27 inneholder enkelte særlige bestemmelser om *ikke-diskriminering* (artikkel 25), *fremgangsmåten ved inngåelse av gjensidige avtaler* mellom de kompetente myndigheter i de to stater (artikkel 26) og *utveksling av opplysninger* (artikkel 27).

Artikkel 28 inneholder en regel om *begrensning av fordeler*. Denne bestemmelse kom inn i avtalen etter forslag fra norsk side. Bestemmelsen omhandler de tilfeller der en person som er hjemmehørende i en stat og oppbærer inntekt i den annen stat ikke er berettiget til fordelene han normalt er berettiget til i henhold til artiklene 6—25. Dette innebærer at selv om slike personer ikke kan nyte godt av avtalens fordeler vil det likevel være mulig å få utvekslet opplysninger som har betydning for ligningen.

Denne bestemmelsen rammer med visse unntak selskap berettiget til spesielle skattefordeler i De Nederlandske Antiller i henhold til lovgivningen der, selskap stiftet på De Nederlands-

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Kongeriket Nederland forsåvidt angår
De Nederlandske Antiller til unngåelse av dobbeltbeskatning

ke Antiller uten reelt forretningsformål, og selskap der mindre enn 50 prosent av den reelle interesse er direkte eller indirekte eid av en fysisk person bosatt i Norge eller De Nederlandske Antiller.

Artikkel 29 inneholder en regel om *diplomatisk og konsulære tjenestemenn*.

Artiklene 30 og 31 inneholder *sluttbestemmelser*.

Etter artikkel 30 skal statene underrette hverandre når de nødvendige konstitusjonelle skritt for ikrafttredelse er gjennomført. Overenskomsten trer i kraft på datoen for mottakelsen av den siste av disse underretninger. For Norges vedkommende får overenskomsten virkning for ethvert inntektsår som følger etter det år overenskomsten trer i kraft, og for De Nederlandske Antiller for ethvert inntektsår som begynner på

eller etter den 1. januar i året etter ikrafttredelseåret.

Det følger av artikkel 31 at overenskomsten først kan sies opp før eller på den 30. juni etter utløpet av det femte kalenderår etter ikrafttredelsen.

Finans- og tolldepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt utkast til proposisjon til Stortinget om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Kongeriket Nederland forsåvidt gjelder De Nederlandske Antiller til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og av formue.

Vi **OLAV**, Norges Konge,

gjør vitterlig:

Stortinget blir innbudt til å fatte vedtak om samtykke til at Norge setter i kraft en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Kongeriket Nederland forsåvidt gjelder De Nederlandske Antiller til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og av formue, undertegnet i Willemstad den 13. november 1989.

Tilråding fra Finans- og tolldepartementet ligger ved i avtrykk.
